

LA LLIBERTAT ÉS EL MEU DESTÍ

De primer, llime asprors amb la lluna mentres la foscor il·lumina la meua fossa d'estretes mentides.

Els meus ulls planys escupen malvolença de tant de silenci i dissimulació, però el rostre i el cos maltractat no enganya.

Amb passos sòlids, camí cap a la meua llibertat i encara tremolant, sobretot, arribe a la meta a un eterno saó. Creue l'andana, valgut el bitllet i m'enarbore a l'oblit.

Agarre amb força a ma mare. Cap encalla, cap mà, cap colp podrà estripar ja la meua ànima.

A la fí, no permetré estar mai més excloses de la consciència, de la realitat, del pensament ni de la llengua, a més, ara tinc el poder i l'autodeterminació com a part del nostre destí. Mai.

- ¿Mare, anem? – I vaja pensant un nom per a mí.